

tallet til 354 og nu ønsker at gaa længere ned, til 245, ganske den samme Opfattelse, at en saadan Reduktion maa foregaa ved Ledighed. Vi mener, at Begrebet „fast Tjenestemand“ maa ikke forflygtiges i den Grad, at pligtopfyldende Tjenestemænd sættes ud af deres Stillinger, naar Staten ved deres Ansættelse har betegnet disse Stillinger som faste. Det hedder udtrykkelig i § 1 i Statens Tjenestemandsløve, hvor Begrebet „Tjenestemand“ er defineret: „Som Stats-Tjenestemand anses enhver, der varigt og som Livsgerning har Ansættelse i Statens Tjeneste...“ Vi mener, at det er Statens Sag at sørge for, at den aldrig ansætter flere Tjenestemænd, end den vedvarende kan finde Anvendelse for — det var ogsaa derfor, vi fremsatte vor Advarsel i 1920 til den højtærede Finansminister —, men har Staten gjort det, maa den finde sig i først ved Tjenesteledighed at kunne berigtige sine fejlagtige Dispositioner.

Det glæder mig, at jeg i dette Spørgsmaal formentlig tør regne med Forstaaelse hos det konservative Folkeparti, idet det konservative Folkepartis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Parkov, for nogle Uger siden ved Behandlingen af Lovforslaget om Nedsikring af Statens Tjenestemænd udtalte følgende: „Vi“ — altsaa det konservative Folkeparti — „ønsker, at Antallet af Tjenestemænd skal indskrænkes, saa vidt muligt er, ved Tjenesteledighed; der skal være en Overgangstilstand, saaledes at man ikke kaster veltjente Folk ud af deres Stillinger, men Tid efter anden, som Tjenesteledighed gør det muligt, indskrænker man Antallet af Tjenestemænd.“ Det var de Konservatives Ordførers Udtalelse om Hovedloven, de Konservatives almindelige Betragtning af Statstjenestemænd. Det var for øvrigt den eneste Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Parkov, som ved den Lejlighed glædede mig, men til Gengæld er vi her helt enige, og jeg tør derfor haabe, at disse Betragtninger vil medføre, at § 2 i nærværende Lovforslag erstattes med en Overgangsbestemmelse, som udtrykker denne fælles Opfattelse af, hvorledes Grænsegendarmeristyrken bør reduceres. Jeg ser for øvrigt af de lokale kommunalt interesserede Henvendelser, som fra Grænseegnene i Sønderjylland allerede er indløbet her til Rigsdagen, at man ogsaa der meget stærkt anmoder om, at Reduktionen maa ske gradvis og ved Tjenesteledighed, saaledes at altsaa ogsaa andre Hensyn end Statens Hensyntagen til Tjenestemændene selv taler for en saadan Afvikling.

Med dette Forbehold: at Lovforslagets § 2 ændres, saaledes som jeg her har udviklet, kan mit Parti tiltræde, at Lovforslaget fremmes.

Viggo Hansen: Den højtærede Finansminister udtalte ved det foreliggende Lovforslags Fremsættelse i dette høje Ting den 2. Marts 1927, at i en Periode, hvor det drejer sig om at spare paa Statens Udgifter, maa man først og fremmest have Opmærksomheden henvendt paa, hvor der kan spares Personale. Uden i mindste Maade at ville underkende dette udmærkede Princip — tværtimod, det har min fulde Sympati — kunde jeg dog ønske, at den højtærede Finansminister i dette Tilfælde havde tilføjet: Uden at skade den paagældende Institutions Formaal. Formaalet med Grænsevagten er jo i høj Grad alsidigt. Disse Forhold skal jeg imidlertid ikke komme nærmere ind paa, jeg vil kun gerne pege paa et Par ganske enkelte Punkter.

Den nye Grænse, som er 170 km, vil efter dette Lovforslag faa 245 Mand til Bevogtning. Grænsen er godt og vel dobbelt saa lang, som den gamle Grænse var, og Mandskabet er forøget i tilsvarende Grad, og saafremt Forholdene ved Grænsen endnu var de samme som før, vilde den foreliggende Ordning være forsvarlig. Men den højtærede Minister gør jo med Rette opmærksom paa, at Toldsatserne paa de forskellige Varer er langt højere nu end tidligere; Fristelsen til Smuglerier er altsaa sikkert ikke formindsket, tværtimod synes dette Uvæsen at florere ganske betydeligt, ikke alene der, men ogsaa andre Steder. Det er sikkert et Fag, som ikke kan henregnes til de kriseramte, og det trænger altsaa ikke til nogen særlig Begunstigelse; men en saadan Begunstigelse vil imidlertid indtræde ved den mindre effektive Kontrol, som dette Lovforslags Gennemførelse vil medføre ved Grænsen. Alene af denne Grund nærer jeg Betænkeligheder ved at gaa med til en saa kraftig Reduktion som den foreslaaede, og om det i Længden vil være en Besparelse for Staten, turde være mere end tvivlsomt. Man ser af Bemærkningerne til Lovforslaget, at man ved den foreslaaede Reduktion tager de videst mulige Hensyn til de Mennesker, som har erhvervet sig Ejendom, og det er kun selvfølgelig og rigtigt. Der er jo mange af disse Mennesker, som selv har bygget eller paa anden Maade er kommet i Besiddelse af eget Hjem, og de vil sikkert være udsat for betydelige Tab, hvis Afgangen skal ske saa hurtigt, som her er Tale om.